

Valgt blev **Høgsbro** med 38 Stemmer. Derefter havde Thomsen 2 og Bøjfen 1.

Efter at have indtaget Formandspladsen bemærkede

Formanden (Høgsbro): Jeg takker Thinget for den Tillid, det paany har vist mig, og skal søge, saa vidt det er mig muligt, at gjøre den Fyldest.

Man gif derefter til Valget af to Viceformænd.

Der afgaves 52 Stemmesedler, hvoraf 1 var blank og 1 ugyldig, fordi der paa den kun fandtes et Navn. Tilbage bleve altsaa 50 gyldige Stemmesedler, hvorefter det afgjørende Flertal var 26.

Valgte bleve: Bøjfen med 50 Stemmer og Hørup med 39 Stemmer. Derefter havde Holstein-Ledreborg 8 Stemmer; de øvrige Stemmer vare spredte.

Man fik derefter til Valget af 4 Sekretærer for de følgende 4 Uger.

Der afgaves 30 Stemmesedler, hvoraf 5 vare blanke og 1 ugyldig, fordi der paa den fandtes Navnet C. H. Nielsen, under hvilket intet Medlem af Thinget er betegnet.

Valgte bleve K. Nielsen, Hansen (Ringløbing Amts 3die Valgkreds), Bønløkke og Johannsen, hver med 24 Stemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om en overordentlig Bevilling til Landbefæstninger.

Hørup: Der er i denne Sag et Spørgsmaal, som særlig interesserer mig. Det er ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være faste Værker med Feltbefæstning, eller det skal være Feltbefæstning med faste Værker; thi jeg savner krigsvidenskabelig Indsigt til at klare en Mod sætning af den Bestaaenhed. Men det, som pirrer min Nygterighed, er Spørgsmaalet om, hvad Hensigten egentlig er med, at vi have faaet

dette Forslag her paa vort Bord. Hvad er den høitærede Krigsministers Mening med at forelægge denne Sag i dette Thing? Hvad skal der opnaas derved? Jeg retter ikke dette mit Spørgsmaal til den meget ærede Krigsminister, for det er mig klart, at man ikke kan vente noget oprigtigt Svar paa dette Spørgsmaal. Til Trods for al den Næbenhjertighed, som den høitærede Krigsminister er berømt for, kan jeg dog ikke vente, at han her vil lægge Kortene paa Bordet i dette Spørgsmaal. Jeg tror, at hvor oprigtig den høitærede Krigsminister end er paa militære Spørgsmaal, vil han i politiske Spørgsmaal vise et og andet Forbehold. Men da jeg altsaa mangler positiv Veiledning til Besvarelsen af dette Spørgsmaal, er jeg nødt til ad Tænknings Veie at se at danne mig en Forestilling derom, for at se, hvad Meningen kan være. Nu tror jeg, man i Reglen kan sige, at man forelægger et Forslag af en af to Grunde, enten for at faae det vedtaget eller forkastet. At den høitærede Krigsminister ikke har forelagt dette Forslag her i Thinget for at faae det vedtaget, tror jeg ikke trænger til nogen nærmere Begrundelse. Dersom den høitærede Krigsminister havde den Tanke, at dette Forslag kunde blive vedtaget i dette Thing, vilde han sikkert være den eneste Borger i dette Land, der havde en saadan Forestilling — og det er den høitærede Krigsminister ikke! Dertil er han altsaa forfaren en Agitator, dertil er han en altsaa opmærksom Sagtager af den offentlige Mening, dertil er han en altsaa grundig Læser af Pressen her i Landet, ikke mindst Oppositionspressen, hvorom vi have saa mange iøinefaldende Vidnesbyrd. Altsaa, saa sangvinst er den høitærede Krigsminister ikke, at han tror, at denne Sag vil blive vedtagen, at den nu eller nogenstunde vil forlade dette Thing som vedtaget Lovforslag. Han veed saa godt som Noget og saa godt som vi Alle vide, at denne Sag er en død Sag i dette Thing. Men naar det ikke er Krigsministerens Tanke, at dette Forslag skal blive vedtaget, maa det jo være hans Mening, at det skal blive forkastet, og det er da det Naturlige, det ligger ikke fjært, synes jeg, at man tænker over, hvorfor han vil have dette Forslag forkastet her i Folkethinget. Hvad vil han bruge denne Forkastelse til? Jeg kommer derved ind paa et Forhold, som vi Alle kjende. Det er jo saaledes, at der i Diebliffet er tre enkelte, skal jeg kalde dem, Myndigheder, som arbeide i denne Sag, denne vigtige Sag, denne Sag, som Noget kalde en hellig Sag, selve Livssagen. For det Første er